

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Ο μαγνήτης του... Νότου

Η Ελλάδα μοιάζει με ένα κομμάτι μέταλλο που βρίσκεται πάντοτε στη μέση δύο πολύ ισχυρών μαγνητών. Ο ένας την τραβάει προς τη Δύση, θεσμικά, οικονομικά, πολιτισμικά. Ο άλλος την καθλώνει στις βαλκανικές της ρίζες και στην Ανατολή. Πρόκειται για μια παλιά ιστορία, που κρατάει από τη γένεση του νέου ελληνικού κράτους. Κάνουμε κύκλους, συνεχώς. Κάποτε παίρνει το πάνω χέρι ο μαγνήτης που μας σπρώχνει προς τον Βορρά, κάποτε αυτός που μας απομακρύνει από τη Δύση προς τον άγριο και απρόβλεπτο Νότο. Οι δυνάμεις της αδράνειας έχουν το μεγάλο πλεονέκτημα πως απευθύνονται πάντοτε στο θυμικό. Κολακεύουν τον λαό ως περιούσιο, για να τον πείσουν ότι δεν χρειάζεται να προσπαθήσει για κάτι καλύτερο. «Ελα μωρέ, μια χαρά είναι η Ελλάδίτσα μας», εί- ναι το μότο τους.

Δίνουν μάχες για τα κεκτημένα ολι- γαρχών, κοιζαμπάσπδων, συντεχνι- ών, στο όνομα μιας απροσδιόριστης ελληνικής ιδιαιτερότητας. Πώς το έλεγαν την εποχή του Χαρ. Τρικού- πη; «Δεν θέλουμε κράτος ρωλόγι, αυτά είναι για τους Αγγλους που είναι σκυλογόγι». Σήμερα βρισκόμαστε σε κρίσιμο σπ- μείο. Ο λαός μας είναι εξαντλημένος, απελπισμένος. Ενα μεγάλο κομμάτι του έχει θυμώσει πολύ με τη Δύση και θεωρεί ότι δεν του προσφέρει πια ασφάλεια και εγγυημένη ευημερία. Ο μαγνήτης της Δύσης έχει, επίσης, χά- σει κάμποσο από τη λάμψη του και δεν είναι και σίγουρο προς τα πού σε πάει. Η Αμερική περνάει βαθιά κρί- ση και δείχνει συμπτώματα έντονης παρακμής. Η Ευρώπη συγκλονίζεται από ένα πρωτόγνωρο τσουνάμι λαϊ- κισμού, εθνικισμού και ευρωσκεπι- κισμού. Κι εμείς στη μέση. Δεν νομίζω ότι η χώρα έχει ξαναβρε-

θεί, εν τω μεταξύ, στο επίκεντρο τόσο μεγάλων τεκτονικών πιέσεων. Αντι- μετωπίζουμε ταυτόχρονα μια οικονο- μική κρίση χωρίς προηγούμενο, μια κλιμακούμενη ένταση με την Τουρκία και διογκούμενα προβλήματα εσω- τερικής ασφάλειας. Μην βλέπετε που έχουμε συνηθίσει στη γλυκιά σαπίλα της παρακμής μας. Γίνονται μεγάλα πράγματα που φαίνονται μικρά, από συνήθεια, γύρω μας. Τα σπασμένα και καμένα τρόλεϊ μπορεί να μην έχουν καμία φαινομενικά σχέση με το θέμα των «γκρίζων ζωνών» και τις τουρκικές διεκδικήσεις στο Αιγαίο. Αποτελούν, όμως, διαφορετικές πτυ- χές μιας συνολικής αποσύνθεσης. Παραδοσιακά η χώρα έβγαине από παρόμοιες κρίσεις χάρη σε ένα συν- δυασμό παραγόντων που λειτουρ- γούσαν αρμονικά: μια αστική τάξη εντός Ελλάδος με όραμα και πίστη στη χώρα, μια Διασπορά που έδινε τη φιλοδοξία και το όραμα, και ξένες

δυνάμεις που ενδιαφέρονταν να πάει μπροστά ο τόπος. Ενα μεγάλο μέρος της εγχώριας αστι- κής τάξης είναι ντροπή να θεωρεί ότι είναι αστική ή ότι αποτελεί καν τάξη. Πρόκειται για άξιους συνεχιστές των Πελοποννήσιων κοιζαμπάσπδων. Ενδιαφέρονται μόνο για το πώς μπο- ρούν να «λαδώνουν» για να βγάζουν κάνα φράγκο παραπάνω. Η Διασπο- ρά δεν μας καταλαβαίνει και, φοβού- μαι, μόνο μια εθνική κρίση θα τη συγκινούσε και θα την έφερνε πάλι κοντά μας. Και οι παραδοσιακές Με- γάλες Δυνάμεις υφίστανται τη δική τους περιπέτεια και παρακμή. Πού θα βρούμε, λοιπόν, τη δύναμη να αντισταθούμε στη διαρκή, πιεστι- κή γοητεία του... μαγνήτη του Νότου; Ίσως στο ένστικτο αυτοσυντήρησης, που θα ξυπνήσει το κοιμώμενο εθνι- κό παραγωγικό φιλότιμο και με την κατάλληλη ηγεσία θα ανακόψει την κατρακύλα.

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Τα θύματα του Τσίπρα

Είδα κι άκουσα τη συζήτηση περί διαφθοράς στη Βουλή και, όπως κι εσείς φα- ντάζομαι, κατάλαβα κάποια πράγματα παραπάνω από κείνα που ήξερα. Πώς δούλευε το σύστημα, πώς έβαζε από τη μια μεριά η μηχανή ανθρώπους, ιδέες, νόμους κι αστυνομικούς κι έβγαζε από την άλλη χρήμα κι εξουσίες, για παρά- δειγμα. Αλλά κυρίως κατάλαβα ένα πράγμα: Γιατί θέλουν να φάνε ζωντανούς τον Τσί- πρα και τον ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί θα κάνουν ότι μπορούν για να τους φάνε ζωντα- νούς. Και γιατί δεν θέλουν απλώς να τους ανατρέψουν και να τους ξαποστεί- λουν στα μονοψήφια. Θέλουν να τους λιώσουν, να τους τελειώσουν, να τους καταβυθίσουν σε τέτοιο διωγμό και λάσπη, ώστε για ένα αιώνα να μην τολμάς να λες ότι είσαι αριστερός. Αναρωτιέμαι αν ο Τσίπρας και οι λοιποί υποψήφιοι για κρεμάλες το έχουν κα- ταλάβει. Φαντάζομαι πως ναι, αν και το νεαρόν της ηλικίας δικαιολογεί έναν κάποιο βολонταρισμό του τύπου: Θα μας κλάψουν τα φρύδια. Προσωπικώς, όμως, ως παλιός που είναι αλλιώς, ανατριχιάζω λίγο μπροστά στον κατάλογο των εξώλης και προώλης οργισμένων, που και μεγάλος είναι και μεγάλα Μέσα διαθέτει. Στην ενημέρωση, στη Δικαιοσύνη, στον κρατικό μηχανισμό, στα πα- ρακρατικά κυκλώματα, στις τράπεζες, στη διακίνηση ανθρώπων και ζώων. Και στα λεφτά, στα λεφτά, στα λεφτά, που έχουν την τάση να αντιστέκονται με κάθε μέσο στους Δον Κιχώτες, οι οποίοι αποφάσισαν να τα βάλουν με τη διαφθορά και τα συναφή λειτουργήματα. Είπε λοιπόν ο πρωθυπουργός ότι βεβαιώθηκε πάνω από ένα δισ. από τις λί- στες. Ότι θα ενοποιηθούν οι χρυσές λίστες και θα ελεγχθούν πάνω από ένα εκατομμύριο ΑΦΜ. Ότι πλήρωσαν ήδη τα μαλλιοκέφαλά τους οι λαθρέμποροι καπνικών. Ότι δεν πλήρωσαν αρκετά ακόμα, αλλά θα τα σκάσουν οσονούπω, οι λαθρέμποροι καυσίμων. Ότι πλήρωσαν για πρώτη φορά οι βαρόνοι της τηλεόρασης. Ότι δεκατρείς χιλιάδες συμπολίτες μας, συνεργοί στο «μαζί τα φάγαμε», προσήλθαν ήδη αυτοβούλως, με βάση τον νέο νόμο, να ξεπλύνουν τα λεφτά και το μπτρώ τους καταβάλλοντας τους ανάλογους φόρους. Κι ότι, τέλος, πάνω από χίλιες υποθέσεις φοροδιαφυγής και λοιπών κατορθωμάτων έχουν πάει στον εισαγγελέα. Μπράβο, θα πεις. Μωρέ μπράβο, αλλά, αν πιστεύετε ότι όλοι αυτοί θα πουν «θα σας πληρώσω, ρε παιδιά», αντί «θα σας ξεσκίσω, ρε κωλόπαιδα», είστε αφελείς. Μιλάμε για συντάγματα θυμάτων του Τσίπρα, όχι για τίποτε κλεφτο- κοτάδες. Οργανωμένα, με οπλισμό σύγχρονο, ομάδες αλήθειας, κόμματα, και κυρίως στόματα ανοιχτά. Θα φάνε κόσμο για να συνεχίσουν να τρώνε. Ως εκ τούτου, οι αυταπάτες απαγορεύονται. Οι λύκοι δεν έχουν δημοκρατικές ευαι- σθησίες. Ποτέ δεν προβληματίζονται για το πόσο πολλά είναι τα πρόβατα.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

«Σκάσε και σκάβε»

Διαβάξεις τον Τόμσεν και εξοργίζεσαι. Τη μία σου λέει ότι το Τα- μείο δεν είναι υπέρ της λιτότητας και δεν θέλει νέα μέτρα και την επόμενη σου λέει ότι η Ελλάδα πρέπει να μειώσει το αφορολόγητο, τις συντάξεις, τον κατώτατο μισθό, να καταργήσει κοινωνικά επι- δόματα και να επιτρέψει τις ομαδικές απολύσεις, αλλιώς δεν θα έρθει η ανάπτυξη. Συγγνώμη δεν είναι αυτά μέτρα λιτότητας; Αναρωτιέσαι τι τρέχει με τον συγκεκριμένο τύπο. Τρικυμία στο κρανίο; Χοντρό δούλεμα; Ανελέπτος δογματισμός; Μάλλον και τα τρία σε έναν εκρηκτικό συνδυασμό. Αφήνεις τον Τόμσεν και πηγαίνεις στην προισταμένη του, την Κρι- στίν Λαγκάρντ, ελπίζοντας ότι σ' αυτήν θα βρεις, όχι κάτι εκτυφλω- τικό, τουλάχιστον όμως την κοινή λογική και στοιχειώδη σεμνό- τητα. Διαβάξεις λοιπόν: «Είμαστε ένας έμπιστος σύμβουλος». Ωστε απλός σύμβουλος; Οι σύμβουλοι όμως συμβουλεύουν (το λέει η λέξη), εισηγούνται, συστήνουν, προτείνουν, δεν απειλούν, δεν απαιτούν, δεν εκβιά- ζουν. Το ξεπερνάμε και προχωράμε παρακάτω. «Είμαστε ο αδίστακτος κήρυκας της αλήθειας» υποστήριξε η κ. Λα- γκάρντ. Βαρύγδουπη φράση. Για ποια αλήθεια όμως μας μιλάει; Για την αλήθεια που έλεγε το 2011 ότι η Ελλάδα θα βγει σύντομα στις αγορές; Για την αλήθεια του πολλαπλασιαστού που αποδείχθηκε κορυφαία αστοχία, όπως το παραδέχτηκαν οι υφιστάμενοι της αφού όμως είχαν αποχωρήσει από τη θέση τους; Για την αλήθεια των προβλέ- ψεων του Ταμείου σ' ότι αφορά το ύψος της ύφεσης, το μέγεθος της πτώσης του ΑΕΠ, την έκταση της ανεργίας, την αύξηση των εσόδων; Παντού έπεσε έξω. Ακόμη και λογιστής συνοικιακού μανάβικου θα τα είχε καταφέρει καλύτερα. Και το χειρότερο; Ούτε αυτοκριτική έκανε ούτε τις γκάφες του διόρθωσε. Μια σοβαρή επιχείρηση θα είχε προ πολλού απολύσει και μάλιστα χωρίς αποζημίωση τον «έμπιστο σύμβουλο» της για τις αλλεπάλλη- λες χοντρές ανοπίες του και αυτός δεν θα έβρισκε ξανά δουλειά γιατί η κακή φήμη του θα είχε εξαπλωθεί στην πιάτσα και ουδείς θα τον εμπιστευόταν. Είμαστε όμως μια χρεοκοπημένη χώρα υπό σκληρή επιτροπεία από την οποία οι δανειστές ζητούν να «σκάσει και να σκάψει». Τον τάφο της;